

בשליחות חשאית לטוקיו

מאת יאן פלמינג

גפרית, כשמסביבם — לאור אזהרה — מעגלי אבן צבועים לבן. הדוקטור נזהר פן יפול מישהו במקרה לתוך אחד מאותם לועות בוציים! עתה הגיע בונד ללוע כזה שגודלו כגודל מגרש טניס. פה ושם נראה שיה, ובמרכזו על פני המים, שט שיה פורח — קריוזנטמות. הן היו מסודרות בקפידה, בדרך שהביעה משהו לחובב הפרחים היפני. למול בונד, מתוך מעבה השיחים, הופיע גבר יפני מהודר. הוא עצר במקומו והתבונן זמן מה בכריכה הרוחחת. הוא היה לבוש בקפידה ונשא מדים כשל פקיד ממשלתי גבוה או אבי כלה הנכנסת לחופה. הוא החזיק בידו מטריה וראשו, חבוש המגבעת, היה רכון לפנים, כאילו תוך עשית חשבון נפש. הוא דיבר אל עצמו, קולו היה שקט ודבריו מהירים, כאדם המתפלל ללא תנועה בכנסיה. כמי שמבקש משהו מאלוהיו.

בונד עמד ליד עץ, צללית כהה בתוך האפלה. הוא חש כי עליו להתערב במעשיו של האיש, אולם כיצד יעשה זאת ללא ידיעת השפה היפנית, בלא אמצעי עזר זולת השלט "חרש ואילם" שברשותו? הוא המשיך לעמוד ללא תנועה, והמתין לצעדיו הבאים.

האיש חדל ממלמולו. הוא הרים את ראשו והתבונן בירת. אחרי כן הרים בנימוס את כובעו. לאחר מכן החזירו לראשו, אחז במטריה מתחת לאחד ממרפקיו ומחא בכפות ידיו. הוא החל ללכת, כאילו מיהר לפגישת עסקים, עבר בזהירות את מעגל אבני האזהרה והמשיך לצעוד בקור רוח. הוא החל לשקוע בבוץ האפור. אף הגה לא נפלט מפיו, עד שהגיע החום לגרונו. הוא פלט צעקה "ארגה!" לעבר הירה, וזהב שיניו נבלע במוות הלוהט. רק מגבעתו נשארה על פני הבוץ. לבסוף נטתה המגבעת על צידה ונבלעה גם היא בעקבות בעליה, וריח עז ומחליא של בשר חרוך התפשט באויר והתגבר על צחנת הגפרית שעלתה באפו של בונד.

בונד עצר בזעמו הגואה. אדם המשתכר בכבוד, הלך בכבוד לפגוש באבותיו — פשעו הבלתי ידוע כופר בעת שעצמותיו שקעו ב"קיבת העולם. קו נוסף נחרת בחרב הדמים של בלופלד. מדוע לא בא חיל האויר היפני להפציץ מקום זה ולשרפו עד היסוד בפצצות נפליים? כיצד יכול אדם זה לקבל הגנה ממדענים וחוקרי צמחים? ועתה, הוא עצמו נמצא כאן. בודד בגהיגום של מטה, מנסה לבצע את השליחות כמעט ללא נשק, לבד משתי ידיו. המשימה הנה חסרת תקווה! לא ניתן לו אף סכוי של אחד למיליון. הנמר וראש ממשלתו יקבלו את התמורה לקסם 44 היקר שלהם בכשר אדם, במאה שמונים ושתיים ליטראות בשר שלו. למען הדיוק!

כשהוא מקלל את מזלו, מקלל את הנמר, מקלל את כל יפן, המשיך בונד בדרכו, וכל אותה עת היה אי-מי לוחש באוזנו: "אך האינך רוצה להרוג את בלופלד? האינך רוצה לנקום את מותה של טרייס? האינך זו הודמנות מתת-אלוהים? הצלחת יפה הלילה. חדרת למבצרו, וסירת בשטחיו. אפילו מצאת דרך להכנס לטירה, וכנראה יעלה בידך לחדור גם אל חדר המטות שלו. הרוג גם אותה באותה הודמנות! ולאחר מכן — חזרה לאנגליה ולתהילות מפקדך. חדל להתייסר ולהתענות! במקום כלשהו ביפן מתבצעת התאבדות כל שלושים דקות, במשך כל יום מימות השנה. חשוב על מטרתך!

ובונד שמע ללחישה באוזנו והמשיך בסבובו לאורך הקיר עד שובו לביקתה בה התמקם.

הוא העיף מבט אחרון בגן לפני שנכנס. הוא ראה את צואר האגם במרחק של כעשרים יארד ממנו. השחר החל לעלות. חרקים גדולים החלו להתעופף בין השיחים. היו אלה זבובי דרקון וורודים. וורודים! מרקדים ומקפצים. כמובן! "ההאיקו" של סוכנו הגוסס של הנמר! היה זה מחזה הבלהות האחרון שלו מן המקום. בונד נכנס לביקתה. גישש בזהירות ופילס לו דרך בין כלי העבודה, נכנס לקן שבנה לעצמו, כיסה את עצמו בכמה שקים, ושקע בתרדמה רדופת רוחות, בעותים וצריחות.

הקטע הוא מתוך הספר "בשליחות חשאית לטוקיו". רב מכר עולמי נוסף של הסופר יאן פלמינג. יוצרו של ג'יימס בונד, הספר יצא לראשונה בעברית, בהוצאת "ספיר" וניתן להשגה בכל חנויות הספרים.

ג'יימס בונד שבור ומדוכא. רצה אשתו (שתואר בספר "בשליחות החשאית של המלכה") פגע בו בצורה כה אנושה, עד כי שוב אין הוא מסוגל לשרת כסוכן חשאי. הוא מתדרדר לזרועות האלכוהול ונעשה, "סכנה בטחונית". לפתע חף מפנה. ידיעה מהסוכן בטוקיו מוסרת כי ארגוסט בלופלד שוהה ביפן. בספר זה "שליחות חשאית לטוקיו", מגיע מפגש הענקים לשיאו. זהו מאבק אכזר בין מוחו הגאוני של ראש עולם הפשע, לבין המבריק ורב התחבולות שבין סוכניה החשאיים של הוד מלכותה, מלכת בריטניה.

פרק 17: משהו רע מתקרב לכאן

טירתו של דוקטור שטרהנד לא היתה שונה מהטירות עליהן למד בונד בבית-הספר. הוא גילה דלת ממוסמרת, בעלת קמור בתקרתה, אכולה מפעצי מזג האויר. מנעוליה ובריחיה היו אכולים ובמצב של התפוררות, אך מנעול ושרשרת חדשים הותקנו ונעצו בעץ ובאבן שמסביבה. בונד משש אותם באצבעותיו. כן! הם יכנעו בקלות לפצירה שבכליו. האם יהיה מנעול נוסף מבפנים? כנראה שלא. אחרת לא היה מותקן המנעול החיצוני. בונד חזר על עקבותיו, חזר ופוסע על טביעות רגליו הקודמות. דלת זו תהווה מחר את מטרתו!

עתה בפוסעו ימינה, אך עדין צמוד אל הקיר, המשיך בסקירתו. פעם אחת חמק משהו בין רגליו ונעלם תוך גרירה כבדה, לתוך ערימת עלים מתחת לאחד העצים. אילו נחשים אומנם תוקפים בני אדם? מלך הקבורה, ממבה שחור, צפעוני משונן, נחש הרעידות, פר דה לאנס. אילו אחרים? האם היו הנחשים צידי יום או לילה? בונד לא ידע. בין סיכונים כה רבים לא

נמצא אף האתגר של הרולטה הרוסית. כאשר כל תאיו של אקדח התופי טעונים, אין אפילו הסיכוי של אחד לששה, עליו ניתן לסמוך. בונד נמצא עתה בצד האגם הפונה לטירה. הוא שמע רחש קל, והסתתר מיד מאחרי גזע עץ. קולות הנפץ של הענפים הנשברים נשמעו באוזניו כנהמת היה פצועה. מאחד השבילים הופיע אדם או ליתר דיוק, מה שהיה פעם אדם. אור הירח הבהיר גילה ראש נפוח כדי מידתו של כדורסל, ורק סדקים צרים סימנו את המקום בו היו העינים והפה. האיש נהם בעת שפסע כשכור,

ובונד ראה כי ידיו ניסו לגעת בפניו הנפוחים ולהפריד את הבשר שדבק מסביב לעיניו כדי שיוכל לראות. מפעם לפעם עצר במקומו ופלט קריאת כאב לעבר הירח. לא היתה זו קריאת פחד או מכאוב, אלא בקשה ותחינה. לפתע עצר. דומה היה כי הוא רואה בפעם הראשונה את האגם. בצעקה נוראה, בזרועות פשוטות כשל אדם הרץ לחבק את אהובתו, הוא רץ לעבר האגם והשליך את עצמו לתוכו. מיד קעשו המים בתנועה שאותה ראה כבר בונד לפני כן, אלא שהפעם הגיעה זו שטח גדול יותר של מים שנראו רותחים ממש ליד הגוף. אלפי דגים קטנים, באורך של ששה אינצטשים, נלחמו להגיע לאדם, במיוחד אל ידיו ופניו החשופים. קשקשיהם נצנצו לאור הירח הכסוף. פעם אחת הרים האיש את ראשו ופלט זעקת שבר קורעת לב, ובונד ראה כי פניו מכוסים דגים כשערות מכסיפות. לאחר מכן צנח ראשו לתוך המים, וגופו התהפך בנסיון להדוף מעליו את תוקפיו. אולם לאט-לאט התפשט כתם כהה אדמדם מסביבו, ולבסוף נח בשקט, פניו בתוך המים, ראשו וגופו רוטטים עדין מן ההתקפה שטרם הסתיימה.

ג'יימס בונד מחה את הזיעה הקרה מעל פניו. פיריניאה! אותם רוצחים דרום-אמריקניים קטנים, בעלי לטמות חדות כלהבים, המסוגלים לחרסם סוס עד עצמותיו בפחות משעה! וזה היה אחד מאותם מתאבדים ששמעו על מות איוסן זה! הוא בא לכאן בבקשו אחר האגם, והרעיל את עצמו באחד השיחים. הר דוקטור שטרהנד אכן הכין חיגת-מוות עבור קרבנותיו. משתה-מוות אמיתי!

ג'יימס בונד נרעד והמשיך בדרכו. בסדר, בלופלד, הרהר. זהו סימן וקו נוסף על החרב הנמצאת כבר בדרכה אל גרונו. בונד המשיך לפסוע. בוחק מתכתי החל להיראות במזרח. בכל רחבי הגן הורגש ריח של גפרית באויר, ולא אחת היה על בונד לעקוף בקיעים מעלי קיטור ושלוליות בוץ רוטט של מעיינות

